

תשס"ב, 3'07

IT NEVER WAS ABOUT STICKS AND STONES: WHY I STILL CRY ON TISHA B'AV

Rabbi Dr. Reb Mimi Feigelson
Mashpiah Ruchanit, Senior Lecturer of Rabbinics and Hasidic Thought
The Schechter Institutes / SRS, Yerushalayim
Rebmimifeigelson@gmail.com

Anshe Emet Synagogue – Tish'a b'Av, 5781

1 my sin caused the destruction of my temple,
so I shall cause my tears to run down my cheeks;
and on this day I shall raise a doleful lament.
And I shall moan [about this] each year on this day.

5 The heart mourns, yet refuses consolation,
and from all other pain is my pain set apart,
upon [the fate of] the son and daughter of Rabbi Yishmael
the Kohen Gadol,
I shall set their memory as a fire in my heart.
And I shall moan [about this] each year on this day.

10 When they were captured, they fell to two different masters,
who were neighbors dwelling across from one another;
they discussed their affairs between themselves.
One said, 'From the captivity of Zion
I have captured a maid-servant dressed in scarlet-wool,
[her] features as bright as the moon,
as beautiful as Keziah and Jemimah!'
And I shall moan [about this] each year on this day.

15 His neighbor responded with double [those praises],
'I [too] have come from the captivity of Jerusalem,
where I captured a man-servant with eyes so beautiful,
as the sun in its full splendor at high noon!
Come, let us pair them and divide between us
their children who will be abundant as the stars of the heavens!'
At these tidings all ears will ring;
to commemorate this, I shall rend my robe!
And I shall moan [about this] each year on this day.

20 Once the two of them had approved this [plan],
they paired [brother and sister] together that evening in one room.
The masters waited outside, their hearts as one,

ואת נוי חטאתי השמימה,
ודמעותי על לחיי ארומה.
וביום זה נהי נהיה ארומה,
וארומה מימים ימימה.
אבל לב ונחום חדל גדול,
ומכל פאב צירי נבדל גדול,
על בן ובת רבי ושמעאל בהן גדול,
ובקרם יקוד בלבבי ארומה.
וארומה מימים ימימה.
עת נשבו ונפלו לשני אדונים,
והם שכנים זה לעמת זה חונים,
ויספרו זה לזה ענינים,
זה אמר משבת ציונים,
שבתתי שפחה לבוש שנים,
בלבנה ביו וקלסתר פנים,
ובתאר כקציעה וימימה.
וארומה מימים ימימה.
רעהו ספר לו בכפלים,
הן אני משיבי ירושלים,
שבתתי עבד יפה עינים,
כשמש בתקפו עת צהרים,
בא ונזנמ ונחלקה בנתים,
בולרות כמו כוכבי שמים,
לשמע זאת תצלנה אזנים,
לוקר זאת את מדי אפרומה.
וארומה מימים ימימה.
כהסקימו על זאת שניהם יחד,
לערב ונגים בחדר אחר,
והאדונים מבחוץ לבם כאחר.

And I shall moan [about this] each year on this day.
He mourned all atremble; inside, his heart was melting.
'A scion of Aaron, can he be wed to a maid-servant?
While she also bemoaned her captor's deal,
'A daughter of Yocheved, can she be wed to a slave?
Woe! For this is the decree of [God],
Who says [something] and does [it].
Upon this [tragedy], even [the constellations] Ursa,
Orion and Pleiades' weep!
And I shall moan [about this] each year on this day.

35 At the light of dawn, they recognized one another,
they intensified [their cries], 'Woe! Brother!' and 'Woe! Sister!'
They embraced each other and were cleaved together,
until both their souls left them, in the very same breath.
And I shall moan [about this] each year on this day.

40 For this Jeremiah lamented amidst the Destruction,
'I shall weep continually,
and in my heart is kindled a flame and a burn,
for this son and daughter I will thunder forth a great lament.'
I shall lament as I speak, and I shall moan,
and I shall raise the sound of lament.'

עד בקר בכיתם לא הרמימה,
וארומה מימים ימימה.
זה יספור בחיל ובקיר לב ומסה,
בין אחר איה לשפחה יהי נושא,
והיא גם היא תלל בתגרת שוסה,
בת יקבד איה לעבד תנשא,
אוי כי זאת גור אומר ועשה,
לזאת יבכו עש וכסיל וכימה.
וארומה מימים ימימה.
אור בקר זה את זה בהכיר,
הוי אחי והוי אחות הגביר,
ונתדבקו יחד ונתחברו,
עד יצתה נשמתם בנשימה.
וארומה מימים ימימה.
לזאת יקונו ורמיהו בשאיה,
גורה זאת תמיד אני כוכיה,
ובלבבי יקר יקוד וכוהה,
על בן ובת מספר רב ארעימה.
אריר בשיחי וארומה,
וקול נהי ארומה.

50

1

5

10

15

20

25

35

35

40

45